

nabolande. Et stort, økonomisk stabilt område vil give gode muligheder for stabilitet, også i de øst- og centraleuropæiske lande. Her vil samhandelen blive lettere, når valutauro kan undgås.

I Venstre ser vi gerne, at EU-ansøgerlandene får mulighed for at knytte sig til euroen allerede før, de bliver egentlige medlemmer af EU. Man kunne sagtens forestille sig, at de fik samme tilbud om en fast udsvingsmargin i forhold til euroen, som Danmark har, så hvorfor ikke give dem et sådant tilbud ligesom de lande, der har valgt ikke at være med i tredje fase af ØMU'en? Naturligvis skal de østeuropæiske ansøgerlande, der ønsker en sådan ordening, leve op til de objektive økonomiske krav, der må stilles fra Den Europæiske Centralbanks side. Men vi har en gensidig interesse i økonomisk stabilitet både for de europæiske lande, der er med i ØMU'ens tredje fase, og for dem, der endnu står udenfor. Danmark har allerede beredt vejen ved at forklare de øvrige lande, hvilken stor fordel det er for ØMU-landene, at også lande i periferien af det fælles økonomiske område undlader at devaluere og dermed skabe uro i samhandelen.

De skridt, der blev taget på Dublintopmødet om den fremtidige traktat, står til gengæld ikke mål med perspektivet for Europa. Traktatudkastet fra det irske formandskab er i realiteten en sammenskrivning af de forslag, de enkelte regeringer har lagt på bordet det sidste halve år, men en egentlig konklusionstekst om regeringskonferencens store spørgsmål har vi endnu til gode. Alligevel er vi i Venstre tilfredse med dette første skridt, for nu har vi en fælles ramme at arbejde ud fra i EU. Denne ramme indeholder en klar prioritering af emnekredsen, ligesom det sidste års arbejde har skabt politisk afklaring på de mindre kontroversielle områder.

Men heldigvis er der dog fra det irske formandskabs side lagt forslag på bordet, som har betydning for udvidelsen mod øst. For det første præciseres det, at frihed, demokrati og respekt for menneskerettigheder er fundamentale forudsætninger for medlemskab af Unionen, ligesom det er helt naturligt, at der kan vedtages sanktioner over for medlemslande, der overtræder disse grundlæggende rettigheder. Det er en vigtig understregning over for de nye demokratier i Østeuropa. Nye demokratier er skrøbelige, og vi har for nylig set, hvor hurtigt en demokratisk udvikling kan vendes. Udviklingen i Hviderusland er et eksempel, der giver stof til eftertanke, selv om landet ikke er blandt ansøgerlandene til EU.

Det andet punkt i formandskabsudkastet, der har stor betydning for ansøgerlandene, er ønsket om at effektivisere samarbejdet inden for visum-, asyl- og indvandringspolitikken samt den internationale kriminalitetsbekæmpelse. De central- og østeuropæiske lande bærer en stor del af byrden med hensyn til international kriminalitet, narkohandel og mafiavirksomhed. De kriminelle miljøer fik desværre god grobund i Østeuropa efter kommunismens fald. De gamle magthavere styrede og kontrollerede alt, og da de pludselig forsvandt, opstod der et magtvakuum, fordi det naturligtvis tog sin tid at opbygge effektive, demokratiske organisationer til erstatning for de gamle diktatoriske.

Landene østpå har et særligt behov for, at bekæmpelse af international kriminalitet bliver effektiviseret og koordineret. Derfor ville det være fornuftigt – også for de lande, der allerede er medlemmer af EU – hvis ansøgerlandene fik mulighed for at deltage i den del af EU-samarbejdet, allerede inden de bliver fuldgældige medlemmer af Unionen.

Det irske udkast vedrørende kriminalitetsbekæmpelse og flygtninge- og asylpolitik er ikke særlig præcist, men det er til gengæld brevet fra Chirac og Kohl, som blev sendt til de europæiske regeringer forud for topmødet. Det tysksfranske initiativ forsøger at puste liv i denne del af regeringskonferencen. Der lægges op til at harmonisere politikken og regler på området, ligesom der fremlægges et konkret forslag om at give Europol operative beføjelser.

Der skal ikke herske tvivl om, at Venstre støtter dette initiativ. Det er tilfredsstillende, at Frankrig og Tyskland er mere ambitiøse end formandskabet og Danmark på dette helt centrale punkt, og vi er også glade for den enighed, vi nu ser mellem Frankrig og Tyskland, og som brevet er udtryk for. Det er et uomgængeligt faktum, at væsentlige fremskridt i EU forudsætter, at Tyskland og Frankrig kan blive enige, og derfor var vi også noget overraskede, da statsministeren forud for Dublintopmødet nærmest gav udtryk for det modsatte. Men vi så heldigvis, hvordan statsministeren sprang op som en løve i det danske Europaudvalg forud for mødet, men faldt ned som et lam, da han landede i Dublin.

På to centrale politiske områder blev der ikke nået afgørende konklusioner i Dublin, nemlig i spørgsmålet om institutionelle ændringer og den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og forsvarspolitikken. Det slås ganske vist fast, at